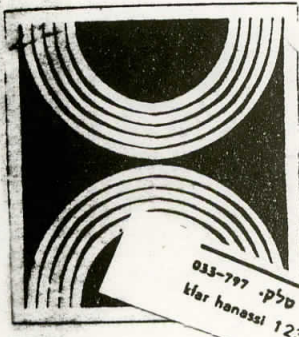

דבר הכפר

הבונים
מוצרי צנרת בע"מ

הבונים
מוצרי צנרת
HAE
CAST PR

products ltd.

033-797 - טל. 623294, 613853 - סל.
klar hanassi 12305, chevel korazim, - tel: 067-32911 - telex: 66-40. cables: tel aviv office: 33 hachasmal st. tel: 623294, telex: 33-797

HABONIM

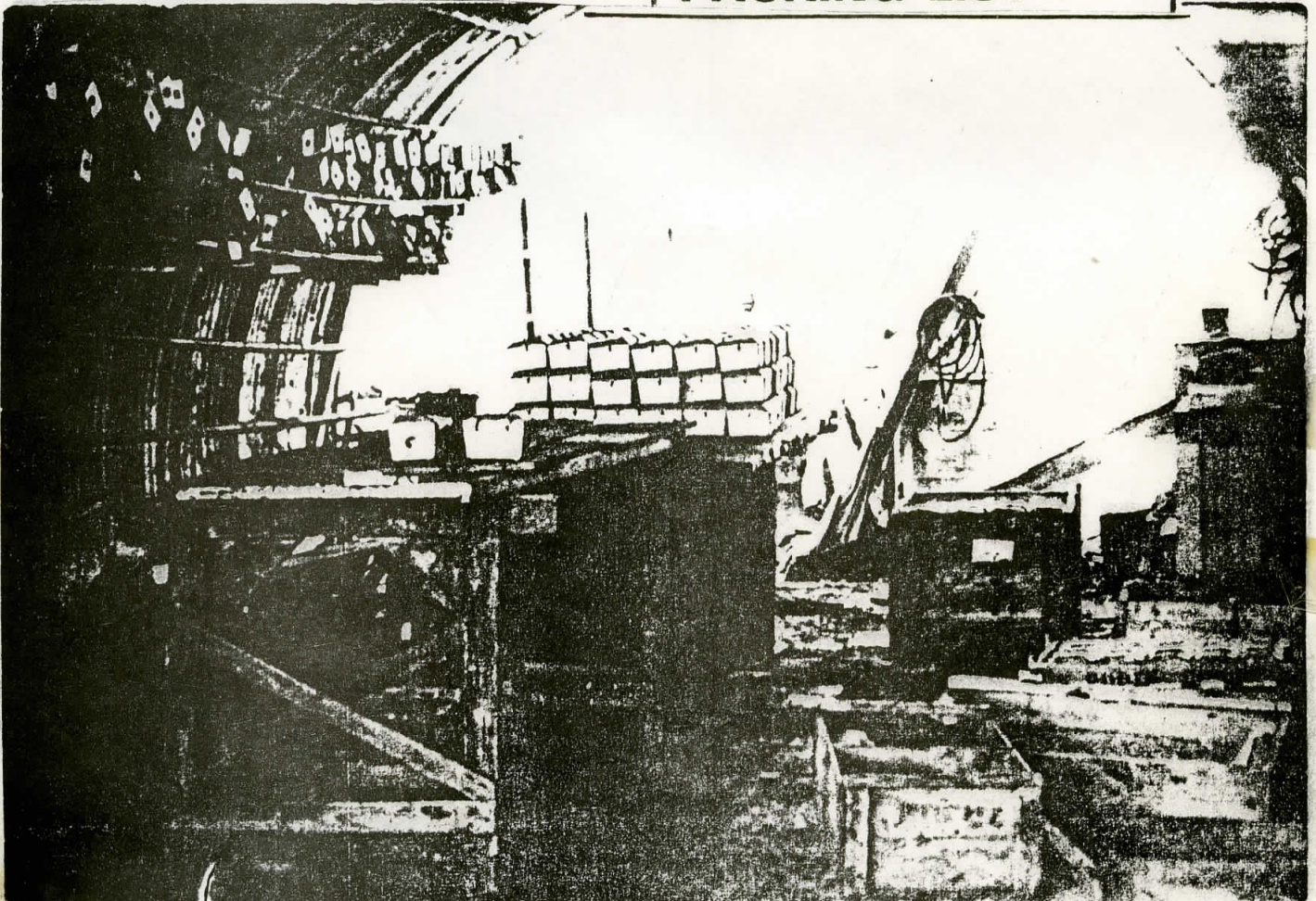
הבונים
ברזי תעשייה בע"מ
industrial valves ltd

HABONIM

pipe products

תע"ש"ה / לארת תע"ש"ה

PACKING LIST

מספר 971

י"ד בא'יר תשמ"ו
23.5.86

כפר הנשיא
עלון פנימי
לא לפרסום

מזל > טוב

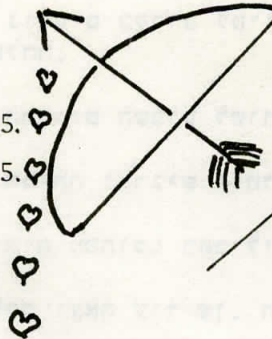

+x+x+x+x+x+x+x+x+x+
ימלי בישואין
+x+x+x+x+x+x+x+x+x+

+x+x+x+x+x+x+x+x+x+
ימי הולדת
+x+x+x+x+x+x+x+x+x+

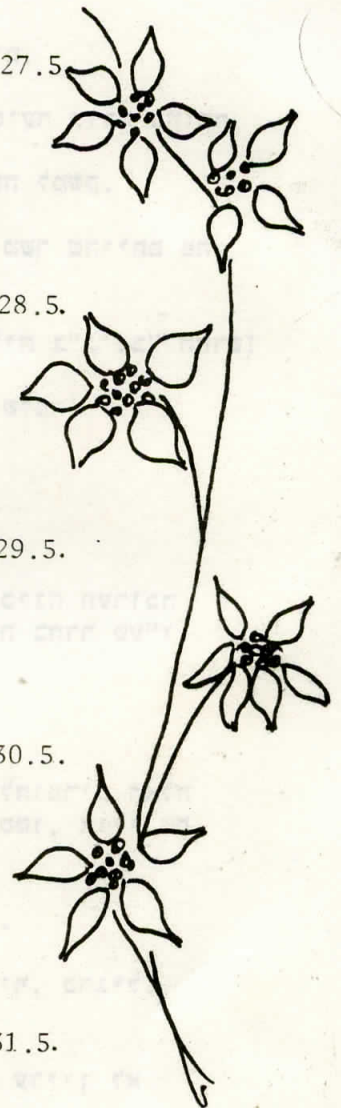
25.5.86 טליה ורמי מרקוביץ
26.5. סטפני ושואל רפקינד
סלביה ויוסי ליפא
רותי ודורון כהן
ליאורה והלי עטיר
(ערב ל'ג בעומר) -
27.5. - (ל'ג בעומר)
רינה ומכאל כהן
נעה ואפרים מעין
אסתי ואבי נצר
נעמה וגרשון מדר
עירית וטוני ינסיס
גניס ויורם בן-חיים
יעל ואהרון לויין
29.5.
אורה ואד ליבוביץ 30.5.

+x+x+x+x+x+x+x+

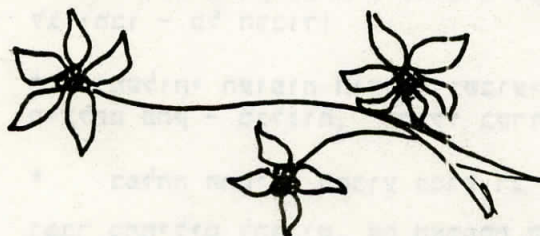
25.5.86 אלף דוברינר
יוסי כ"ץ
26.5. גלית אלמן
אפרת אלמן
אייל כ"ץ
27.5. גבי פוטש
חנה פרנקלין
גלי פרנקלין
שרה קורנבליט
שרי בן-חיים (נכדה)
28.5. אסף מסר
אורן קולינס
צביה פוטש
ששון מרקוסון
כרמל רינקלר
29.5. גב' פני נורטון
יגאל בן-חיים
נואית ברור
נדב עמית
בתיה ריינס
30.5. ריימונד סולומון
רמי גולן
רונית הרמץ
עדי שוורץ
אלה חורדיאן (נכדה שרק)
גב' סיליה ברגמן 31.5.

+x+x+x+x+x+x+x+

לכותב (ת) האנונימי (ת)

השבוע מצאנו בתא "דברי הכפר" כתבה
ללא חתימה, מלווה בבקשה להדפיסה
בעילום שם.
הכתבה היא מעניינת, ומזמינה תגובות
וברצון נדפיס אותה - בתנאי שהמחבר(ת)
יזדהה לפחות בפני העורכת.
ולא, נצטרך בצער לגנוז אותה.

* בתחילת השבוע הבא כיתת "חרוב" יוצאת גם כן לטיול - מסביב לכינרת. בילוי

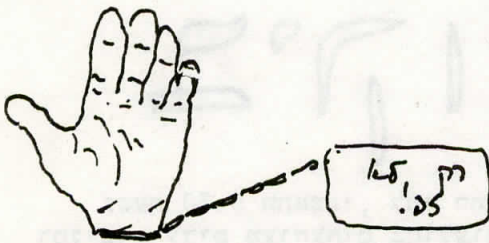

A hand-drawn diagram of a Y-shaped structure, possibly representing a dendrite or a branching process. The structure has a single stem at the bottom that splits into two branches at the top. To the right of the top of the stem is a downward-pointing arrow.

A hand-drawn diagram showing a bell-shaped curve (Gaussian distribution) with an upward-pointing arrow indicating the direction of the mean or a specific point on the curve.

וְכָבֵד מַתְחִילִים לְהַנְבִּיט. אֶת הָאֲסֶפֶסֶת קָצְרוּ וְחִטָּה קוֹצְרִים לְגֵרְעִינִים. גַּם בּוֹטְנִים כְּבֹר

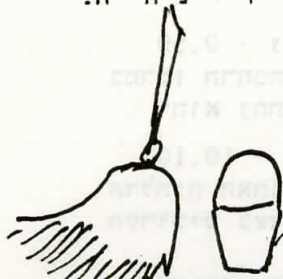
(מה נשמע - המשך)

רואים על פני השטח.

* ואחרון אחרון וחביב - כמובן יש מקום לכתוב על ביקורו של שמעון פרס, אשר בילה פה, בכפר הנשיא, בבוקר יום שלישי. קיבלו אותו בפארק ילדי המשק יחד עם חברי המשק, לטקס קצר. לאחר מכן עברו ל"שלוחה" החדשה של המפעל והמשיכו את החגיגה. שוחחתי עם מספר ילדים מכיתת "חרוב" הם סיפרו בהתלהבות, שלחצו את ידו. צחי התאונן שמר פיס לא הסכים ללחוץ את ידו השמאלית. צחי שאל - "מה זה משנה לו?"

היו לחמנינות באותו הבוקר - יש קשר...?

לכולנו - שבת שלום
ושבוע טוב!
ד י נ ה ה.

* ממקור אחר נמסר, שערן פרימוסט יצא לשנת חופשה בילוי נעים ולהתראות!

פ ר ס ק ט נ - בעקבות ביקורו של שמעון פרס

רבות ודאי יכתב ב"זיכרי הכפר" ובדברי הימים של כפר הנשיא על ביקורו של ראש הממשלה ופמלייתו במשק. אני רק רוצה להוסיף קוריוז אחד קטן.

בלכתי סביב כביש המערכת, כמנהגי, שמתי לב שפתאום כל הקטע, החל מהשער וכלה בפארק. נוכה מפסולת וזבל, שנערמו שם במשך הזמן. תאווה לעיניים! הכול נעשה תוך יום בעזרת דחפור ומשאית.

אני מציעה, שבביקור הממלכתי הבא יבחרו להסיע את האנשים החשובים במסלול הנגדי, מאחורי המפעל והלולים. עובדה - אפשר לנקות את השטח, אם רק רוצים.

י ע ל נ.

=====

לכל בית כפר הנשיא

אנחנו רוצים להודות מקרב לב על כל הדאגה, העזרה והעידוד, שקיבלנו בשעות הקשות שלנו. ואין זו אמירה מן השפה החוצה. יוחנן בעצמו, באחד הביקורים שלו בחדר החולים בין הקרנות, אמר לי: לא הייתי מחזיק מעמד עד עכשיו בלי האהדה הרבה הסובבת אותנו."

לא נוכל להודות לכל אחד באופן אישי, אבל כפר הנשיא נתגלתה שוב בצד הנהדר שלה. במיוחד אנחנו מלאי הוקרה לכל ההברים שסעדו את יוחנן בלי-לות ועוד אמרו ש"זה כבוד לעשות את זה".

שלא נדע כולנו עוד מצרות כאלה.

מינה, אידו, איתי ונדב

בירה ראש הממשלה

בשעה 9.30 התאספו, לפי ההוראות, כל המעוניינים - חברים, אולפניסטים מז-דמנים, וילדים מצוחצחים בחולצות לבנות, מצויידיים בפרחים - ליד המיצפה בפארק. אנשי ביטחון למיניהם התערבו בקהל, אבל מי שהתחשק לו היה יכול להיכנס גם בלי בדיקת התיק, דרך משק הילדים.

ב-9.39 עבר מסוק מעלינו.

"זהו, זהו - עבר לחש בקהל.

"לא, זה לא זה" - אמר מישור.

"אמרו לנו שהוא מגיע במטוס" - הוסיף יודע-דבר.

הראות גרועה - אפילו את קצירן רואים בקושי.

למרות שעון הקיץ החום מתחיל להעיק.

בחומת המיצפה התקינו תמונת תדרוך ובה מצויינים המקומות החשובים - מנסורה-

אל-חתא, נחלאים, ועוד.

9.59 - נו? אני ניגשת לפורד הכחול הניצב, למורת-רוחם של כמה חברים,

במרכז הרחבה ופולט קולות-קשר.

"הוא נחת", אני שומעת. גם זה משהו.

10.10 - שיירה של 5-6 מכוניות נעה מרחוק בכביש המערכת. בו-זמנית נפתחות

הדלתות האחוריות של אותו פורד ומגשים עמוסים כל טוב נישאים ברמה אל השולחנות,

הערוכים בצד. איזה תיאום!

מעכשיו והלאה הדיווח כבר תלוי בנטייתך הפוליטיות.

"איזה פוליטיקאי ממולח! - יודע בדיוק איך לשבות את לב הציבור. מחייך

מאוזן לאוזן אל הילדים הקטנים, אפילו מנשק אחת שאמרה שיש לה יום-הולדת. שואל

את כל השאלות הנכונות. עשה 'שיעורי בית', כדי להכין נאום-ברכה".

או

"איזה אדם שופע חום! שבע דקות תמימות שוחח עם הקטנים, דובב אותם, רכש

את אמונם, התעניין במעשיהם. הוא היה במצב-רוח טוב, נהנה מהסביבה, ידע וזכר

פרטים בתולדות המשק."

האמת היא ללא ספק איפה שהוא באמצע.

אין ספק שהוא פוליטיקאי. וכי יש ראש ממשלה שאיננו כזה? אין ספק שהוא טרח

וביקש פרטים עלינו לפני הביקור - אבל מצד שני נראה נהנה מפסק-הזמן הקצר אצל

"מסייעים - ולא נזקקים", כפי שהתבטא. "טוב קצת לברוח מהכנסת", אמר.

בכל זאת, הקשר לא נוצר מהיום. "אני זוכר את השנים כשהייתי במשרד הביטחון

ומפעל כפר הנשיא יצק בשבילנו פריטים שאף מפעל אחר בארץ, ומעטים בעולם, יכלו

לספק לנו", אמר בדבריו, והתרשם במיוחד מתוספת הכשרת הקרקע לכותנה שביצענו,

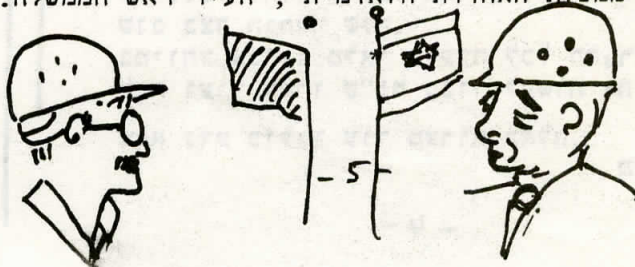
כפי שהסביר מיכאל ד. אפילו בנאומו בפתחת הבונים-כור הזכיר עובדה זו.

בסוף דבריו הגיש לו ישראל א. שי - תמונת ריקמה של גילה מדר. גילה שלנו

לא הייתה נוכחת, כי לימדה בתל-חי, וישראל התקשה להחליט באיזה כיוון להציג

את התמונה.

"זה נראה כמו ממשלת האחדות הלאומית", העיר ראש הממשלה. הקהל היה מבסוט!

(ביקור ראש הממשלה - המשך)

חנוכת מפעל "הבונים מוצרי-צנרת", המשותף לנו ול"כור" - זה כבר סיפור אחר, קנה-מידה אחר - קהל אחר. שם היו דרושות הכנות מרובות, ואם הכול עבר על הצד הטוב, זה הודות להכנות המדוקדקות שעשו אנשינו.

כבר מן הכביש הראשי אפשר היה להבחין בדגלים. "מוסה פלד (יושב-ראש הנהלת המפעל) עמד על זה שיהיה לפחות דגל אדום אחד", העיר ישראל. למעשה היו עשרות מטרים של דגלים בכביש הכניסה - כל דגל חמישי-אדום.

ברחבת המפעל סודרו שורות של כיסאות ובמה בעלת מידות, כדי להכיל את שפע הנכבדים. בצד הבמה התייצבה מקהלת ילדים (60 בנות, 4 בנים, מבית-ספר "משכן" בחצור), שעליה עוד ידובר.

אחרי שהייה מסויימת ניגש אוסי להעלות לבמה את כל הנכבדים. התרגשותו הייתה מובנת ומורגשת בקולו.

12 אנשים (כולל את ישראל קיסר, מזכיר ההסתדרות), קמו ועלו ישר לבמה. רק מספר 13 - שמעון פרס - ניגש קודם לברך את ילדי המקהלה (על זה הוא שילם אח"כ). הקהל היה מבסוט.

לא אלאה אתכם בסיכום הברכות שהיו כנות ולעניין, ולרוב גם קצרות.

ישראל קיסר, כרגיל, שפע הומור וחיוניות. כשעמד לנאום, הביאו משקה לבמה. הוא קנה את לבנו בהערתו, המריה כביכול - "שימו לב - כשמזכיר ההסתדרות עומד בצד, מחלקים את השתייה"...

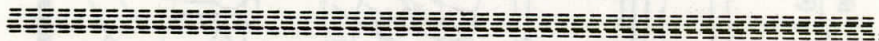
אחריו קם שמעון פרס ובתחילת דבריו אמר: "אני מקווה שישראל קיסר לא ייפגע - אבל אני מסכים לכל מילה שאמר". הוא הופתע קצת, כשילדת מקהלה ניגשה למיקרו-פון וביקשה בקול בוטח מראש הממשלה להתערב - "כי בגלל קיצוצים יש חשש שהמקהלה לא תוכל להמשיך בפעולתה בשנה הבאה". בפנים רציניות הוא הבטיח להקים ועדת שרים, לבדוק את העניין.

"אם אתה תקצץ - לא ישירו לך!" העיר קיסר מן הצד.

מה אמרו בנאומיהם? נו, את זה בוודאי כבר קראתם השבוע ב"דבר".

יש לי רק שאלה אחת. למה פרס ענב עניבה?

א נ ג ה

תזכורת מסידור העבודה

סדרנית העבודה מחליפה "מסירות שבת" רק במקרים של יציאה למילואים למעל 5 שבועות, ובמקרים של מחלה מתמשכת (מעל שבועיים).

בכל מקרה אחר של היעדרות על האנשים לדאוג בעצמם להחלפתם.

ע מ ל י ה

לשם : ובחזרה

רשמים והיחורים לאחר ביקור בארה"ב

זווית הראיה הייתה מצומצמת.

נסעתי לבקר את בתי ומשפחתה הקטנה (בעל ובן) בפעם הראשונה, אם כי היא גרה שם כבר שנים-עשרה שנה, בסביבת עיר הבירה ואשינגטון, ובשנים האחרונות ברוקוויל, מרילנד. בביתה ביליתי את ששת השבועות של שהותי באמריקה; מכאן יצאנו ביחד לטיול של תישעה ימים בפלורידה, ולסיורים בבאלטימור, אנאפוליס, וכמובן בוואשינגטון עזמה (יש מה לראות!) ובסביבתה הקרובה פחות או יותר.

ראיתי, אם כן, רק חלק קטן מאוד מהיבשת העצומה הזאת, ששמה ארצות הברית של אמריקה וכל מה שנאמר להלן הוא על סמך התרשמות אישית זו.

ארץ גדולה ורחבה

אינני מחדשת כלום באמירה הבנאלית הזאת. חשבתי שאני מכירה את נופי ארה"ב מן הסרטים הרבים בקולנוע ובטלביזיה. ובכל זאת - הפגישה עם המציאות היא מהממת. הגעתי למרילנד מעט לפני פריחת עצי הדובדבן והתפוח, כשהאילנות הגבוהים הרבים עדיין הושיטו ענפים עירומים למרומים. ובתקופת היותי שם התכסה כל הטבע העשיר הזה בפריחה משגעת, בשלל צבעים וריחות, ואחר-כך בלבול צעיר של עלווה ירוקה. כמה עצים יפים ורמים בכל מקום, חורשות ויערות טבעיים לצידי הכבישים הרחבים הרב-מסלוליים (שלחצות אותם זו תורה מיוחדת שיש ללמוד אותה)!

והמים הרבים בכל מקום. אי-אפשר שלא תתעורר קינאה בלב, כאשר נזכרים בארצנו הצחיחה, מוכת הבצורת. אילו היו יכולים להעביר לנו מעט מהשפע הזה, כשם ששולחים לנו סיוע (לא בלי מאמצים לא קטנים מצד מנהיגינו ותומכינו) - בדולרים...

איזה ממדים... כאשר חיפש נכדי (בן שבע וחצי) את ישראל על כדור הגלובוס - התקשה למצוא אותה. ובאמת, כמעט לא רואים אותה שם. ושוב היררהתי: הם (האמריקנים, "דורשי טובתנו") יכולים להכתיב לנו, אם ומתי לצאת להגנה על פיסת אדמה זו שלנו, איך להתחלק בה עם שכנינו, על מה לוותר; למי להאמין, על מי לסמוך. ואני בטוחה שאמריקנים רבים, ששומעים את שמה של ישראל מדי יום ביומו כמעט באמצעי התקשורת - אם הם בכלל יודעים מהי והיכן נמצאת מדינת היהודים - אינם יודעים על איזה שטח זעיר מדובר.

ארץ חופשית

כאשר טיילנו בארץ הגדולה ויפהפיה הזאת וראיתי את המוני תושביה - הקבועים והזמניים - בני-אדם מכל האומות, הגזעים והצבעים, מתהלכים בה בחופשיות, נהנים מהטבע ומהשפע של מזון ושאר הסחורות המוצעים להם על כל צעד ושעל, חיים בשלווה וברווחה (לא ביקרתי בשכונות עוני...). - ואיש אינו שואל למעשיהם; לא קוראים להם לגיוס מילואים, לא מתערבים כלל בחייהם - אז הבנתי בפעם הראשונה (גם אם אינני מצדיקה אותם) את בנינו שזוכים ל"שנת חופש", ומתברר ששנה זאת אינה מספיקה להם, אלא רק מעוררת תיאבון להמשיך, לנוע ולראות עוד ועוד. להיות משוחרר מה-לחץ העצום שבו אנו חיים יום יום כאן מחמת הנסיבות הפוליטיות, הכלכליות והבט-חוניות, ואולי גם בגלל האופי המיוחד של מדינתנו, הנמצאת עדיין בתהליך של התהוות ויסודותיה עוד אינם איתנים, תושביה ברובם אינם מושרשים באדמתה וכל רוח עלולה להפיצם לכל עבר.

כן, קל לחיות שם, ובעיקר כשאת/ה צעיר/ה והלשון האנגלית שגורה בפיה (גם אם האמריקנית מצלצלת בתחילה כשפה אחרת - לומדים מהר להבין את המדובר במיבט-אים השונים של הצפון והדרום). בכל מקום ראיתי שלטים קטנים - "מבוקשת עזרה"

(לשם ובחזרה - המשך)

בהפעלת החנויות, הקטנות והענקיות כאחת, לתחנות הדלק, לעבודות שונות בבניין, בכבישים, בתחזוקה של גנים ומיבנים. מי שמוכן לעשות כל עבודה, לא יסבול פה רעב. יעשה קצת דולרים - ימשיך בנדודיו - או יישאר כאן...

יודעים לחיות זה ליד זה

לא כתבתי "זה עם זה". עובדה ידועה היא, שאמנם זאת ארץ חופשית ואין מפריעים לאיש לעשות כרצונו, אבל אם תיפול מתעלף ברחוב, סביר שאף אחד לא ישים לב לכך במיוחד, וכל אחד ימשיך בדרכו, כאילו לא ראה אדם מוטל על המדרכה.

אבל, בכל זאת, מפליאים הנימוסים היפים, הסבלנות והסובלנות ברחוב, במרכו- לים האין-סופיים, ב"מטרו" - ובכל מקום ציבורי אחר (אין מדובר כאן בניו-יורק שהיא ממלכה בפני עצמה וכל הנ"ל אינו חל עליה). בתורים הארוכים במרכזי הבידור והתרבות מצטרפים תמיד בסוף התור ולא יעלה על הדעת, להידחק באמצע. באוטובוס או ברכבת - תמיד נותנים קודם לכל היורדים לצאת, ורק אז נכנסים. הילדים אינם מרעישים (אין מחנכים אותם לכך?). ישבתי באולם ענקי במוזיאון הלאומי לחלל בוואשינגטון, בו הוצג סיפור אור-קולי על התפתחות התעופה (יפה מאוד!). המקום היה מלא מבוגרים, ילדים גדולים וקטנים ואף תינוקות - לאלפים. במשך כל המופע (כ-25 דקות) לא נשמע הגה - לא קול, לא בכי, לא גערה!

וכן - כל אדם שפונים אליו בבקשת מידע או עצה, יענה ברצון ובנכונות לעזור, אם הוא רק יכול (נכון, צריך לדעת להבחין, למי כדאי לפנות). לא קשה להגיע לכל מקום שהוא. יש לנו מה ללמוד מהם.

אולי בשלב זה אנחנו צריכים לוותר על "מיזוג העדות" על ה"אינטגרציה" המלאה וכו' - ופשוט ללמוד לחיות זה על-יד זה...

הפמיניזם האמריקני

האישה האמריקנית, כפי שפגשתי אותה ולפי התרשמותי מהופעתה בטלביזיה וברדיו, מתבלטת בפמיניזם תוקפני, הגובל בשאיפה נקמנית לזכות ב"שחרור" תמורת דיכוי הגבר.

תמיד הייתי בעד שוויון זכויות מלא לנשים (והוא גם אחד העקרונות של תנועת העבודה הציונית בכלל ושל הקיבוץ בפרט). אבל מה שקורה ומוכרז נכשיו בחוגים מסוימים של החברה האמריקנית, נראה לי הרסני ממש לגבי מין הגברים ועם זה גם לגבי קיום התא המשפחתי כולו. אין כאן המקום להאריך בנושא זה, אבל הוא גרם לי למחשבות מטרידות, ביחוד מפני שכל תופעה אמריקנית מועתקת במוקדם או במאוחר אלינו (אם כי מבטיחים לנו, שכאן התנאים שונים ושלפמיניזם הלוחם אין סיכוי במדינת ישראל).

היורדים

היורדים שאני ראיתי חיים בדרך-כלל בחברה משלהם - ישראלית בעיקר. ה"וותי-קים" שביניהם עוזרים לחדשים להיקלט ולהסתדר. הם שוכחים לאט לאט את העברית שלמדו וקראו בארץ-ישראל ולשונם העברית היא רדודה והמונית - שפת השוק. אך גם האנגלית שלהם היא, לפי עניות דעתי, ברמה נמוכה ולא כוללת יותר מאוצר המילים של השפה המדוברת, בתוספת מונחים מעולם המסחר והכספים.

הם חיים ברובם לפי הסיסמה - "חיים רק פעם אחת וצריך להפיק מהחיים מה שטוב בשי"ל, היום ועכשיו. פה טוב ונוח לי, לכן אני חי פה". יש גם מי שאימצו לעצמם השקפת עולם קוסמופוליטית: אין משמעות להבדלים שבין האומות, כולנו בני-אדם (מליצות מוכרות מפי צעירים נלהבים בתנועות שחרור שונות בראשית המאה הזאת - אמונה שהמציאות טפחה על פניה באכזריות). כך הם איכשהו מתרצים את

(לשם ובחזרה - סוף)

התנערום מהאחריות לגורל עמם ומדינתם.

הגעתי למסקנה, שבעתיד אין קיום ליהדות החילונית בארה"ב (ואולי גם בשאר ארצות הגולה) אם לא תהיה (חלילה!) התפרצות חמורה של אנטישמיות - כל היהודים שאינם דתיים אדוקים יגיעו להתבוללות גמורה, במוקדם או במאוחר, במקום שבתם. ואם לא הם, בניהם ונכדיהם - בלי ספק.

בחזרה - בבית

חזרתי ערב יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל.

טוב להיות שוב כאן, במקום הפורח הזה, שיופיו בתוך נוף הגליל אינו נופל מתפארת הגנים המפוארים, שראיתי שם.

וכמו בכל שנה חזרו הסיפורים והשירים על אלה, ששילמו בחייהם את מחיר הקמת המדינה וההגנה עליה. ואל הכאב הנוקב על אבדן של חיים צעירים ומופלאים כה רבים מתווסף עתה הצער המענה על השיכחה, שהיא בסופו של דבר מנת חלקם של כל ההולכים לעולמם. משנה לשנה מתמעטים הזוכרים עדיין את הנערות והנערים הנפלאים של שנת תש"ח, שבפשטות שלא תיאמן היו גיבורים אמיתיים ונתנו לנו את היקר מכול. ואחריהם - כל השורה האין-סופית של הנופלים.

ואולי קשה מכול - עתה גם מכרסם עמוק בלב הספק: האם לא היה קורבנם הגדול לשווא? האם תתקיים מדינת היהודים לדורות - ואיזו דמות תהיה לה?

"נו, איך נהנית? בוודאי היה כיף!" - כך פגשו אותי בבית (מי שידעו או שמו לב שלא הייתי פה במשך כמה שבועות).

לא אכחיש, גם נהניתי.

אך חזרתי עם מחשבות שאינן נותנות מנוח.

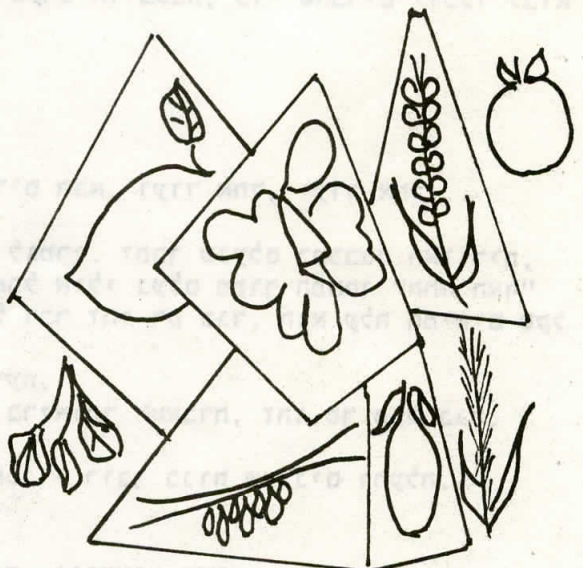
רות גלעדי

כרטיסי - ברכה לראש השנה

חברים המעוניינים לעצב כרטיסי-ברכה חדשים לראש השנה, מוזמנים לפנות אלי עד יום ו', 31.5.86.

כרטיסי-הברכה יכולים להיות - ציור, צילום או שיקופית.

תודה
דליה ב.

עילום מעב -

לפני כמה שבועות עבר מחסן הבגדים לבנין חדש.
יש יותר אור, ויש פחות רעש.
יש יותר שטח, ויש יותר הליכה.
יש פחות מקום בחאי הבגדים - ויש יותר מקום לתליית הבגדים המגוהצים.
לפעמים נמצאים שמיכות ושטיחים על המתקנים לתליית חולצות.
יש יותר כביסה, ויש בהחלט המון ביגוד שחברים מחזירים, כי לא רוצים אותו.

בגדים אלה, כידוע, נשלחים לחצור או נשמרים במחסן לחברינו, שגם להם אין די כסף לחדש את בגדיהם כמה שהם רוצים.

כל שבוע נכנסים למחסן כמעט מאה פריטי ביגוד בלי סימון ברור, או ללא סימון בכלל.
כל שבוע נכנסים למחסן כשלושים חברים לחפש בגד שלא חזר אליהם.
הבגד נשלח למכבסה לפני יומיים או לפני חודשיים.
הבגד מסומן או לא מסומן.

החבר נכנס בכעס, או נכנס למסור "רק שנידע שחסרה לו חולצה צהובה עם פסים חומים".
כמובן עומד החבר על זה שחולצתו מסומנת ונזרקה לתא הנכון.
חבר אחר בא בכעס כל שבוע להודיע ש"הסדינים הסנפטנים שלו עדיין לא חזרו אליו.
בוודאי אנחנו מכירים אותם. הם אותם הסדינים שכל החברים קנו באותה עת."

לפעמים נדמה לעובדות המחסן שכדאי להקליט את התשובות, כי הן חוזרות עלהן כל הזמן.

קורה שמחלקת הכביסה שמה את הבגד שלך בתא של השכן. לא נעים - אבל לא נורא, כל עוד שהחבר שקיבל אותו מגיב באחת הדרכים הבאות:

- (א) מחזירו מיד למחסן.
- (ב) זורק אותו שוב למכבסה עם הכביסה השבועית שלו.
- (ג) זורק אותו למכבסה כאשר אישתו עושה "פסח" חצי שנה אחרי קבלת הבגד הלא שייך.

עוד סיבה שהבגד לא חוזר היא שהסימון איננו ברור. כל שבוע מגיעים למחסן המון בגדים בלי סימון ברור. כל כמה שבועות נפתח המחסן בערב או בשבת, כדי שחברים יוכלו לבוא ולזהות את בגדיהם.

חברים באים.

לפעמים שישים.

לפעמים שלושים.

אולי יזהו חמישים פריטים.

רוב הבגדים חוזרים לארונות ליום זיהוי הבגדים הבא, ועוד אחד, ועוד אחד...

לפעמים קורה, אמנם לעתים רחוקות, שבגד נעלם לגמרי. יתכן שנעלם במכבסה האזורית, או אולי במכבסה שלנו, שלא נסגרת הרמטית, אבל אולי נעלם מתוך המחסן "תחת האף" של העובדות. לפעמים יש פיצוי, אבל בסופו של דבר זהו רק בגד. הוא עלה חמישים שקל או מאה שקל, או חמישה שקלים.

"זה לא הכסף, זה הערך הסנטימנטלי", אני יודעת.

אין לי תשובה לאבידה, אבל תזכור כי זאת לא בריאותך שאבדה, זהו סך הכל בגד.

בסיום, אני רוצה להודות לסבתות שעובדות במחסן - רובן בנות שמונים ומעלה.

הן באות לשעה או באות לחמש שעות.

הן באות יום בשבוע או כל יום בשבוע.

הן באות בשקט, עובדות על אף הכאבים המתמידים, ויוצאות בשקט. - תודה.

צילום מצב - המשך

אני גם רוצה להודות לאותם החברים האומרים לעובדות המחסן "תודה", כאשר הם לוקחים את בגדיהם הנקיים.
זה קורה חמש או שש פעמים בשבוע.
זה נדיר.
רזה זקן לנו.

בת-שבע

אותות נוספים

מיהודיה נודדת-

לדבר "שלום רב!"

נפגשנו עם בן משק בית העמק בשנגהייל - פגישה מלבבת, כי בחור זה הוא אחיו של החתן של מרגי ובנו של ארנולד פלקס ואסתר.

למרות כל החששות שלנו, הצטערנו לצאת את סין, כי היא ארץ מעניינת, ותושביה חביבים ורבים ורועשים ומעוניינים בכול.

טכנו ליפן מלאות חרדות. ידענו שמעכשיו עלות הנסיעה תעלה. תאילנד, כורמה וסין הן ארצות מאוד זולות למי שמוכן לישון באכסנייה ולאכול במסעדות כרחוב, אבל יפן היא כבר סיפור אחר. למזלנו ידיד משפחה של מרג'י (שאינה אני נוסעת) פגש אותנו בטוקיו, והעביר אותנו לביתו בצפון האי, אחרי שהייה של לילה אצל בתו.

זכינו להביט הישר לתוך חיי המשפחה של היפני המצוי, והיינו אורחות כבוד אצלם. הם אנשים שמגזימים בכול. כל הזמן נותנים לאורח ומבקשים סליחה, שהבית קטן, שהאוכל דל, סליחה שיורד גשם, סליחה.

טיילו איתנו במכונית לחוף הצפוני, והאכילו אותנו כל מיני מאכלים מגעילים, יפניים טפוסיים. אכלנו ארוחות דגים (מבושלים לרוב) על הרצפה, כמו בן במקלות, ובי-קרנו במקדשים, מהם של השינטו וגם בודיסטיים. השינטואים מברכים על כל מבצע דרוש, ואפשר לראות בעל מכונית חדשה עומד מן הצד כאשר הכומר לבוש לבן עם מצנ-פת ירוקה לראשו מברך את הרכב.

בסוף לא יכולנו לעמוד בפני כל כך הרבה חיבה, ויצאנו לבד, אחרי שראיינו אותנו לעיתון המקומי: מה אנחנו חושבות על יפן, האם זאת הפעם הראשונה, וכו'.

ירדנו מהר לרמה הרגילה שלנו ובערב הראשון פגשנו בחורה ישראלית באכסניית הנוער. למדנו ממנה וגם מאחרים אחר-כך, כמה קל להרוויח כסף מלימד האנגלית. אנשים כה צמאים שם ללמוד את השפה, שהם מוכנים לשלם הרבה כדי לשוחח בחוג לימוד לשעה, ודי הצטערנו שלא אפשרנו לעצמנו שהייה קצת ארוכה יותר, כדי לעזור לעם בעל רצון כה עז, ובדרך זו לפרנס את המשך הטיוול.

אותות נוספים מיהודייה בודדת - המשך

למחרת נסענו לעיר חוף בשם קובי, כי שם נמצא בית-כנסת, ואנשי הקהילה מכינים "סדר" ציבורי. אנשי הקהילה הם יוצאי סוריה, ומצריים, שהגיעו בתחילת המאה לחופי יפו והתיישבו שם. הם נושאי שמות מכובדים כגון ששון, וגמל, וסוחרים במרבדים ובי-הלומים. נשותיהם הן לרוב יפניות, וכיוון שזאת קהילה מסורתית הן גם יהודיות.

כשהגענו, מאוד נרגשות, מצאנו שולחנות ערוכים במפות לבנות, ומלצריות יפניות מסדרות ביצה קשה בכל מקום, וחרוסת ומצה.

לאט לאט המקום התמלא אנשי העיר, תיירים, סטודנטים ומטיילים. היתה נציגות מכובדת מישראל, ואנחנו מצאנו חוג של אנשים חביבים מהר מאוד, והתיישבנו אחד. המעמד היה מרגש מאוד, המחיר היה גבוה (נא להגיע לפני כניסת החג כדי לאפשר תשלום!) אבל לא חשוב. ידענו שאיכשהו אנו חייבות להשתתף בסדר כלשהו, והנה מצאנו את עצמנו בין יהודים ובין יידידים.

אב הסדר היה ישראלי שהגיע לקובי לפני עשרים שנה ועדיין לא חזר. המשתתפים סקראו זה אחר זה מההגדה - מי בעברית ומי באנגלית, וכאשר מצאנו מניין למנגינה, אזי שרנו. לארוחה אכלנו כופתאות במרק, שמינית של עוף, רבע תפוח אדמה ואורז כיד המלך, כשהמלצריות המלוכסנות עוברות בינינו עם קערות מים ומפות ומחייכות. (מה יש? מי שיכול לקרוא לומר לברך את הבית החדש יחד עם הסוברים אין לו מה להגיד לאנשים שמסתירים קקרים מתחת לכרית ואז מחפשים אותם!) יצאנו משם מרוצות וחזרנו מאוחר בלילה לאכסניית הנוער, כשכל הבית נס.

אחת הידידות שלי, בחורה שלימדה אנגלית, ולמדה כתב יפני, כתבה לי בפנקס לפי בקשתי באותיות יפניות "אני רוצה להזמין שיחה טלפונית לחוץ לארץ. אתה לא צריך לשלם". כיוון שלא היה עם מי לדבר, נכנסתי למיטה וקמתי מוקדם בבוקר, ועדיין אין בעל הבית בנמצא. אני הבטחתי לטלפן ואני אקיים! לכן צעדתי לרחוב עד שהגעתי לטלפון ציבורי, מחייגת את המספר של טלפון בינלאומי ומחכה. מדברת איתי הקלטה יפנית ואני חסרת אונים.

מיהרתי עד לתחנת הרכבת, והתקרבתי לחלון של מנהל התחנה. החזקתי את הפנקס צמוד לחלון. יצא בחור סקרן, לקח אותי ביד והכניס אותי למשרד, שם הצטופפו סביבי ארבעה פקידי הרכבת והתדיינו. בינתיים הורדתי את השפופרת, חייגתי בינלאומית, ונתתי לידו של עוזרי הראשון. הוא דיבר, קרא בפנקס, שוב דיבר והחזיר לי את המכשיר. והנה, אני יושבת בתחנת רכבת ביפו בשבוע בבוקר של יום חג ראשון, כאשר שמונה עיניים מלוכסנות מביטות בי. אני מדברת עם אורלי וענת ואני בוכה, והדמעות זולגות ואני מאושרת. הן היו אצל אחותי בלונדון ובדיוק גמרו את החלק הראשון של הסדר ואכלו, והיה לי כל כך טוב לדבר איתן. רציתי להזמין כומר כדי לברך גם את הטלפון וגם את תחנת הרכבת.

ומאז המשכנו בדרך ואני עוד מעט אגיע ללוס אנג'לס. יש לי הרגשה שזה יהיה המקום המוזר ביותר בשבילי מכל המקומות שבהם ביקרתי. אבל ריי וברני גרים שם ופסגבי משפחה. שם גם מחכים לי כל המכתבים ואוסף של "דברלי" ואני מאוד מתרגשת לקראת המפגש.

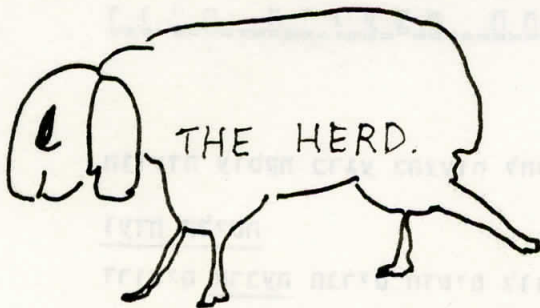
על החגים שעברו ועל אלה שיגיעו - בשעה טובה,

חג שמח והמון אהבה

ש מ ח ה

פִּינַת הַסֵּרֵט הַטּוֹב

שם הסרט: ה ע ד ר

בימרי: זקי אקטן

תסריט: אילמז ג'נאי

משחק: טרוק אקן, מליקה דמירז', טונסיל קורטז ("חיוך הגדי")

העדר הוא סרט בעל עֵצְמָה בסגנון הניאוריאליזם. זהו למעשה סרטו של אילמז גינאי הזכור לנו לטוב מ"יולי". אך משום שישב בכלא בעת שנעשה הסרט, ביים אותו הבמאי לפי הוראות שקיבל במכתבים מאילמז שבכלא. הסיפור הוא פשוט ביותר, וכן גם אולי. הוא רב עֵצְמָה יותר. מספר דמויות של משפחה אחת מתמודדות זו עם זו לאורך מסע ארוך עם עדר הכבשים לאנקרה, בה מקווה אבי המשפחה למכור את העדר במחיר טוב. בין האב והבן קיימת התמודדות לאורך כל הסרט, בענייני כבוד המשפחה ומסורת, עד שהדברים מגיעים לסופם הטראגי, ולאובדן ערכים מוחלט.

בקיצור ובלי להרבות הרבה דברים, סרט מצויין שאסור להחמיץ.

ו. (ורהפטיג) סרטים.

נ.ב. אני חייב להזכיר שמפעם לפעם, כאשר אין הסרטים מגיעים, אין כל צורך

לבצע לינץ' באחראים. גם ככה הם מרגישים מספיק רע. לדאבוננו קורה

שהסרט לא מגיע, על אף כל המאמצים, אז קבלו זאת בהבנה. (כמו כן אני

מבקש סליחה מראש, אם הסרט לא יגיע גם השבוע).

%%%%%%%%%

ת י ק ו ן ט ע ו ת -

הכניסה לבררכת השחייה ללא ליווי מבוגר מותרת מכיתה ד' בלבד

ולא מכיתה ב' כפי שנכתב בטעות.

ה ר ו ל ד / א ד י

דו"ח מועד ההצעות

הוועדה עוסקת כרגע בהצעות להשלמת הוועדות הבאות:

ועדת קליטה

דרושים ארבעה חברים חדשים לוועדה, מלבד אורן ק. ששמו כבר מופיע כהצעה בלוח המודעות.

יתר הוועדה: אביבה פינקוס

דוט שיינגזיכט

אבי רובינסון

כעת אנחנו נמצאים בתהליך של בחירת מרכז חדש, והצעתנו (המופיעה אף היא בלוח המודעות) היא: אורי אדלשטיין

ועדת החבר המבוגר

דרושים שני חברים חדשים לוועדה.

יתר הוועדה: אירנה, בת שבע, ראובן מ., אלן איסטון.

אילזה היא הצעתנו לריכוז הוועדה. לא היו הצעות חברים, ורק מחכים לאישור האספה.

ועדת חגים

רונה א. כבר נבחרה כמרכזת, ואנחנו עומדים להציע ועדה חדשה בת שלושה חברים.

ועדת בנים

ונסה עדיין מרכזת בפועל של הוועדה. בקרוב נצטרך לבחור בה רשמית, או להביא הצעה אחרת.

לוועדה זו יש להוסיף עוד שני חברים.

יתר הוועדה: דודיק פוקס

רונית הרמץ

שוש סולומון

נועה מעיין

ארווין קנטור

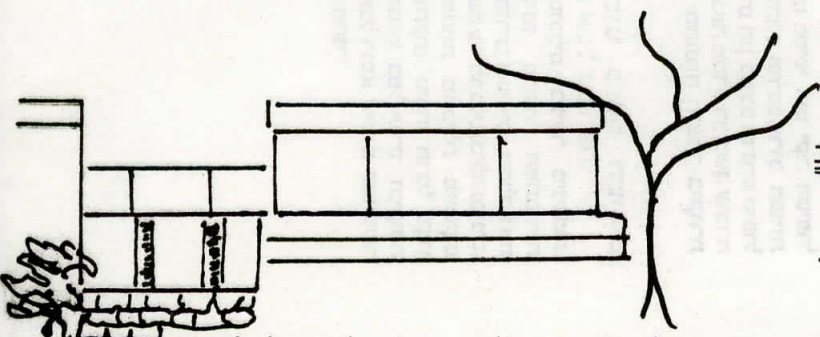
גרשי אפשטיין

תמיר שפרונג

אתי אדלשטיין

נא למסור את הצעותיכם לאחד מחברי ועדת ההצעות: קרול ב., מעיין, דוד דבולט מינה סלע, ריימונד סולומון.

מדינות וועדת הישיבה

השתתפו: אלק, ג'ק בן-נתן, הלן, זמי.

הקמת תת-ועדה לתיכנון אולם אירועים

בהמשך לתיכנון של הרחבת חדר האוכל התעוררה השאלה, באיזו מידה כדאי להתחיל לתכנן אולם אירועים. השימושים העיקריים, שמדובר עליהם לאולם כזה: קולנוע, הצגות גדולות וקאמריות, קונצרטים, פעילות דרמטית פנימית של הקיבוץ, אסיפות, חגיגות שונות ועוד. הגודל האופטימלי הוא של 500 מקומות ישיבה. כנראה יש הבטחה להשתתפות במימון של תורם מבחוץ. בשלב זה אנו מציעים להקים תת-ועדה לצורך הכנת תוכנית (פרוגרמה) לאולם אירועים, ואנו פונים לכל חבר שיש לו עמין בזה, להתקשר עם אלק או זמי.

מגרש גרוטאות *

הוצע להקים מגרש לגרוטאות, שבו ירוכזו כל הגרוטאות המתגלגלות במחנה, ושיש להן עדיין שימוש. יחד עם זה לסלק את כל היתר מחוץ למחנה. העלות של הכנת המגרש - 2,500 ש'.

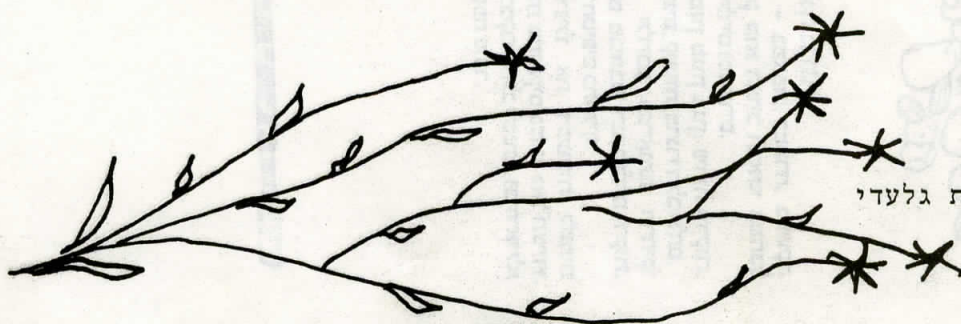
אחראי לפארק

התקיים דיון על מצב הפארק, והצורך הדחוף במציאת חבר אחראי לנושא זה. לפי דעת הוועדה, אין להפעיל את הפארק בלי אחראי.

גם מצב הנוי שם איננו תקין. דרושה תוספת שתילים, ועבודת אחזקה שוטפת. הוחלט: רכז הוועדה יפנה למרכז כוח האדם בבקשה למצוא הסדר לאחראי לפארק.

(* הוחלט לטפל בסילוק הגרוטאות בכניסה למשק, ולהביא לשיפור המראה באיזור הזה.

רשם - ז מ י

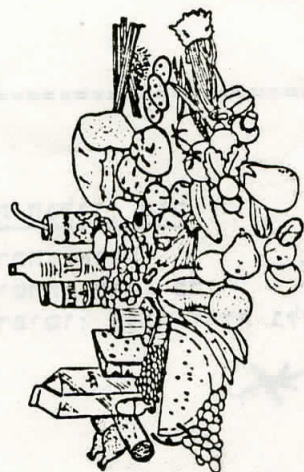

את הגליון הזה

ערכה: אנגה

עיטרה: ריני כהן

הדפיסו: אנגה ורות גלעדי

ב. תזונה נכונה:
הסוכר - במאפה, בממרח, במשקה ובממתק הוא האויב הראשי המחל בשני ילדים ומבוגרים.
איכלו מזון מנוון כגון: פירות ירקות, בשר ודגים, קטניות, מרגרי חלב ולחם.
לטובת ילדים, ובריאותם הרחיקו מממתקים מבוזבזים, רגלי לדים ירקות, פירות וחטיפים כהגליל.
אל תגילו את דפנותיהם לשתי משקאות ממותקים כסוכר ואל תצידו אותם בבקבוק חלב לשנים, ובחור לא עם תוספת סוכר.

מספר עצות לשמירת שיניים בריאות
א. ניקוי שיניים:
סל ק את שיבת הרובד או הפלאק (שבת דקה של היקום הנבקת ומצטברת על פני השיניים) הגורמת לחורם בשיניים ולחלק חניכיים. עלך לרע שדרורב מצטבר מחדש כל הזמן.

כיצד? בעזרת מברשת השיניים.
נקו שיני היטב בקר וערב בעזרת מברשת שיניים יתור זמן לניקוי יסודי ונקייד לרוב את זיפי המברשת לכל הפית של השיניים תוך תשומת לב מיוחדת למשטחי השן הקרובים לחניכיים. כן העלה למטע ולהקטין את הנק דברמיד לשיניך.
בגל הרך מומלץ להעמיד את הלל על כסא לפני המראה ולבצע את ניקוי השיניים בעזרת מברשת עיי מבוור שעומד אחריו.
רופא השיניים והשינית עשויים להציע לכל אדם אמצעי ניקי שיניים חשובים טכפים כגון חוט דנטל.

4) מתי צריך וישור שיניים? (או מתי טיפול אורתודנטו).
ישור שיניים מבצע כדי לשפר מראה חיצוני, או כדי לפתור בעיות בדיבור, או כדי לשמר את השיניים.
אחוז נמוך מהילדים אכן נזקקים לסוג זה של טיפול. כדאי לקבל חוות דעת של רופא השיניים לפני החלטה על טיפול כזה. אין להכריח ילד לקבל יישור שיניים - הטיפול דורש שיתוף פעולה מלא ולא תעלה אם הילד לא רוצה בכך.
5) מתי סוגי ריטות השיניים השכיחות אצל מבוגרים?
אצל מבוגרים שכיחות בעיות חניכיים, המטבטאות בולקות ובנוסחה של החניכיים הגורמים להתייפפות האחיזה של השיניים ולאובדן.
הפעות אלו ניתן למטע עיי ביקורת הקופתית אצל רופא השיניים או השינית, לקבלת הדרכה כיצד לנקות נכון את השיניים ולהסרת האבנית (אבן השן).
ההלך עששת

מה שלא ידוע כל כך בציבור, שיש לגשת לרופא שיניים לבידוק תקופתיות. בבידוק זו הרופא מגלה חורס עד בטרם גרמו לכאבים. וידוי מוקדם, למשל על ידי צילומי רנטגן וטיפול במועד, מביאים להקטנת הנזק העלל להגרם לשן ולחיסכון בכסף.
2) למה טיפול שיניים נקרים כל כך?
טיפול שיניים בסיסי את יקר. הטיפול מתיקך כשהוא מורכב. רוב הפניות לרופא שיניים הן במצב הדורש טיפול מורכב כתוצאה מהרס רב בשן. עובדה זאת נובעת מהזנחה והערר ביקורת הקופתית.
3) מה סוגי בעיות השיניים השכיחות אצל צעירים?
הצעירים סובלים בעיקר מעששת. עששת הינה מחלה המתבטאת בהתרחות חורס בשיניים. מחלה זאת נוחת למניעה עיי הרגל אכילה נכונים. (בעיקר המנות מאכלת ממתקים השתיה ממותקת), טיפוח הרגל נקיון השיניים, שימוש בפלואוריד וביקורת תקופתית אצל רופא שיניים המאפשר טיפול בעוד מועד.

מ מ מ מ
ה ה ה ה
מבקשים
ל ע י י
נ ד פ י
א ל ה !

נכחו: יעל ש', מיכאל ד', גדי ע', יצחק ע', ג'וני פ', שוש ס',
נעדרו: דודו פ', ישראל א'.

1. עניני ועדת תחבורה. (מוזמנים: אמנון ה', אילן ה').

ועדת התחבורה ערכה תקנון בנושא סדרן תחבורה והביאה אותו בפני המזכירות, וזה תוכנו:
א. סדרן התחבורה יבחר לתפקיד ע"י האסיפה הכללית, דרך ו. הצעות.
ב. במסגרת סמכויותיו של הסדרן ולאור הדרישה התמידית לייעול וחסכון, יהיה הסדרן רשאי בשעת הצורך, לקבל פרטים מלאים על מטרת הנסיעה, להוציא נסיעות פרטיות, או כל נושא אחר הקשור לסדור התחבורה והיכול להביא לייעול, חסכון ועבודת מינהל תקין.
ג. אם ישנם חילוקי דעות בין סדרן התחבורה ובינן צד אחר, יהיה רכז ועדת תחבורה, הבורר והמכריע, בתאום עם מרכז המשק והמזכיר.
ד. במשך תקופת מלוי תפקידו יהיה הסדרן משוחרר ממסירות שבת ותורנויות למיניהן.
ה. תקופת מילוי התפקיד תהיה למינימום של 6 חודשים, אם אפשרות להארכה עד תקופה של שנה אחת, ולא יותר. הנושא יובא לאסיפה בקרוב.

2. עניני ועדת קליטה. (מוזמן: אורי א').

מיקי נוי מבקש להתקבל לחברות.
שלי איסטון מבקשת להתקבל למועמדות.
הנושא יובא לאסיפה הבאה.

3. הלומדים בשנת הלימודים הבאה. (מוזמנים: ג'אק ג', אביבה א').

האסיפה הטילה על המזכירות, ועדת כח אדם וועדת השתלמויות להביא רשימה מוסכמת לאסיפה, כאשר הנטיה היא לקצץ בשל שנת הצימצומים. בישיבה זו סוכמו תוצאות של מספר ישיבות ע"י גורמים שונים הקשורים לענין, והוחלט על רשימה שמית שמונה לומדים חדשים, המהווים חמישה וחצי ימי לימוד בשבוע. יחד עם הממשיכים לימודיהם בשנה הבאה יסתכמו ימי הלימוד בכ-14 ימים. (לעומת 22 בשנה החולפת). הנושא יבוא לאסיפה.

4. נושא קבלת ילד ערבי מטובא לחברת הילדים שלנו.

הנושא ירד מהפרק ע"י ועדת הנעורים ועל כך לא הובא שוב לדיון מסכם.

תוספת: הערה אישית

קצת קשה לי, לאחרונה לפעול ולקדם נושאים חברתיים ואחרים העומדים על הפרק, בשל חוסר קוורום באספות. למרות שאפשר להבין שאין תמיד יכולת להשתתף בהן, יש לי חשש שקבוצה גדולה של חברים איננה מודעת לחשיבות המוסד הזה, ולא רואה זכות לעצמה לבוא לקבוע דרכו את אורח חיינו. אינני רוצה לכתוב על כך מאמר ב"דברי הכפר", ולדבר על השריד הנפלא של הדמוקרטיה היוונית... אבל, חברים, אנא קחו לתשומת לבכם. תודה. רשמה: יעל ש'.

HAPPY BIRTHDAY

- 25.5.86. Alf Dobriner
Yossi Katz
- 26.5. Galit Elman
Efrat Elman
Ayall Katz
- 27.5. Gabbi Potash
Channa Franklyn
Galli Franklyn
Sarah Kornblit
Sari Ben-Chaim
- 28.5. Assaf Maser
Ozan Collins
Tsivya Potash
Sasson Marcuson
Carmel Winkler
- 29.5. Mrs. Fanny Norton
Yig'el Ben Chaim
No'it Broer
Nadav Amit
- 30.5. Batyah Raines
Raymond Solomon
Rammi Golan
Ronit Harmatz
Addi Schwartz
Aila Churdian (Sharak)
- 31.5. Mrs. Celia Bergman

HAPPY ANNIVERSARY

(Lag b'omer week!)

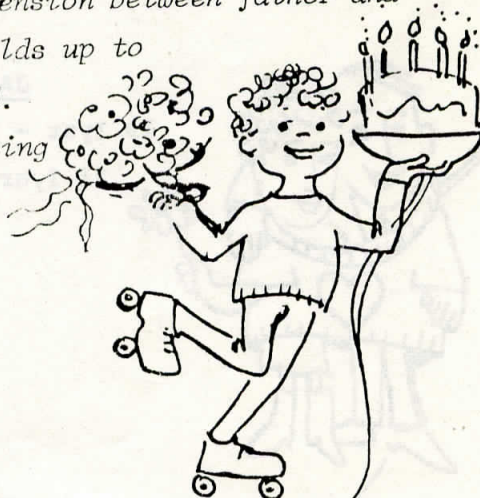
- 25.5.86 Talya & Rami Marcovitz
- 26.5. Stephany & Shaul Rifkind
Sylvia & Yossi Lippa
Ruthi & Doron Cohen
Leora & Yalli Atir
- 27.5. Rina & Michael Cohen
Noah & Ephraim Ma'ayan
Esti & Avvi Netzer
Naama & Gershon Mader
Irit & Tony Yentis
Janice & Yoram Ben-Chaim
- 29.5. Ya'el & Aharon Levine
- 30.5. Ora & Eddi Leibowitz

FILM OF THE WEEK - THE HERD (a Turkish film)

The producer of this film was imprisoned while making it, and filming continued according to instructions received by mail! It tells the story of a father and son taking a large herd of sheep to market in Ankara, where the father hopes to make a fortune. Tension between father and son builds up to

a tragic end.

A simple and moving
film you must see.

PARADE PAGE

NEWS OF THE WEEK

- First and foremost, of course, the visit of Shim'on Peres, the Prime Minister, in Kfar Hanassi. He seemed to be really enjoying himself. As he remarked - "It's good to get away from the K'nesset sometimes to meet a group of people who are not asking for anything, and are even managing to help others...." (He was talking about the loan we have given to other kibbutzim who are in trouble):

- Most of our local school children are away on trips; some to the Carmel, some to Jerusalem. Hope it keeps fine for them.

- In spite of the draught, we have managed to gather a crop of wheat and clover in our fields in the Huleh Valley, and are now sowing maize. But we shall have to start irrigating the cotton already, which will not help profits.

Comings and goings:

Welcome to Rebecca's parents, who are here on a three weeks' visit from England. Also to Orly Arnold, who is visiting on the way to ...??

Eiran Primost has gone off for a year's leave of absence. Good luck, Winston and Paul, two volunteers who have been with us for some time, have left us to wander around Europe for a bit.

- Jonathan Boulter, Mrs. Boulter's grandson, has joined the Israeli Army. He will be our "adoptee" while he is a soldier - about a year and a half.

- To Yankel M. and to Ehud, who are both convalescing at home, a speedy and complete recovery.

That's it for the week.

Shabbat Shalom - I N G E

JAHREZEIT -

19 Iyar - Mr. Otto Ney

21 Iyar - Mr. Meir Philips

